

Čveka

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

FAZANI. POZOR!

Getaway se predstavi

Wanted: Marko Križanič

*Intervju z Žigom Šternom,
evropskim podprvakom v odbojki*

*Nagrajenke in nagrajenci
natečaja Umetnije 2019*

Iskrice

Tujejezična priloga Čveka

UVODNE MISLI IN TO

Beseda glavne urednice 3

Ekipa se predstavi 4

SEGAMO VIŠE, KOT SE DA

V enaindvajsetem letu enaindvajsetega stoletja 6

Intervju z Žigom Šternom, evropskim podprvakom v odbojki 7

Vedno aktualni BNK 8

Spoznavamo in migamo – ultimativni frizbi 10

V boj za prihodnost 11

Novice iz šolske knjižnice 12

FAZANI, POZOR!

Dragi bodoči dijaki! 13

Spremembe, spremembe ... 14

Samo še ta razmislek! 15

SŠSB PO SVETU

Erasmusova izmenjava v Srbiji 16

Izobraževalna, a izjemno zanimiva

ekskurzija v München 17

Vse poti vodijo v Rim 18

Nemčija – Deutschland – Germany 20

GLASBA SMO MI!

Getaway se predstavi 22

Greš študirat opero? 23

Intervju z Ano Sandrin 24

LETOŠNJI UMETNIKI

Nagrajenke in nagrajenci natečaja

Umetnije 2019 26

VLEČE NA RUMENO

Intervju s profesorjem Markom

Moškotecem 36

Wanted: Marko Križanič 38

SKRICE

Jagodni izbor s karikaturro naše osrednje dobaviteljice iskric 39

Zadnjica 40

Naslovnica:

Foto: Lana Prosenak

Beseda glavne urednice

aktivnosti? »Ni šanse.« Veliko nas je (bilo) takih. Čez čas nam postane žal za vse stvari, ki smo jih zaradi svoje neaktivnosti izpustili iz rok. Zato vas pozivam, da vsaj poskusite. Poskusite ne samo enkrat, dvakrat ... Poskušajte vedno znova in znova, razmišljajte, postavljajte si izzive. S tem si boste širili obzorja, mogoče spoznali kaj več o sebi ali o tem, kaj želite početi v življenju.

Živa Gril

Dragi čvekice in čvekci!

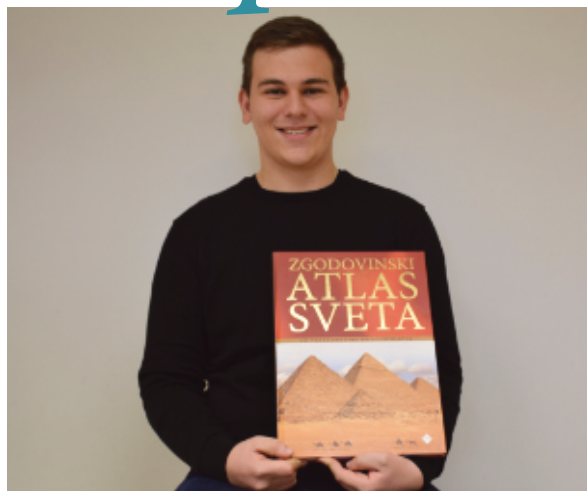
»Besedo urednice je še treba napisati, Živa.« Ja, saj bom že, si pravim. Saj imam še tri mesece. Trije meseci se hitro preobrazijo v tri tedne, en teden ... In smo tukaj. Ker nezavedno zelo pridno stopam po stopinjah svoje sestre, je tudi mene dočakalo mesto urednice pri naši preljubi Čveki. Prebrala sem veliko skrbno in lepo napisanih uredniških besed prejšnjih urednic (če je med njimi kak fant, se opravičujem) in skušam biti čim bolj izvirna pri pisanju svojega članka – priznam, tudi meni se pri tem malce zatika. Glede na to, da sem po duši bolj naravoslovec, je to zame izziv. Teh se v zadnjih letih dijaki zelo malo lotevamo. (Skoraj) nihče nima več želje po poskušanju novih stvari in dejavnosti, ki so izven naše cone udobja. Ali pa smo preprosto postali zelo leni. Kdo bi nam očital? Konec tedna radi poležavamo doma ali se družimo nekje s prijatelji, zato nam za šolo ostane malo časa. Da bi poleg tega imeli še kakšne dodatne

V zadnjem šolskem letu je zelo aktualna tema problem branja predolгих besedil, sploh pri mladih. Dandanes se nikomur več ne ljubi brati prispevka na A4-listu papirja, z majhnimi črkami, brez slik, kaj šele brati časopis. Ta problem naj bi povzročali telefoni in spremenjen način življenja ... Ampak o tem najbrž poslušate pri vseh šolskih urah, najbrž tudi doma. Zato se vam bom prilagodila in poskušala biti čim krajša. :) Čveka je sicer letos majhna, ampak kreativna družina, ki medse sprejema vsakogar. Že od prvega letnika dalje, odkar sem pri Čveki, so naši »sestanki«, če jih lahko sploh tako imenujem, polni smeha, zabave in novih idej, ki jih lahko s tiskom naše revije razširimo po vsej šoli. Čar vsega je, ko ponosni v roke primemo sveže natisnjeno Čveko, ki smo jo oblikovali več kot pol leta, in jo prebiramo vedno znova in znova. Odločite se sami. Drugo leto se prikažite na prvem sestanku uredniškega odbora Čveke in spoznajte, kaj ste zamujali. :)

Ekipa se

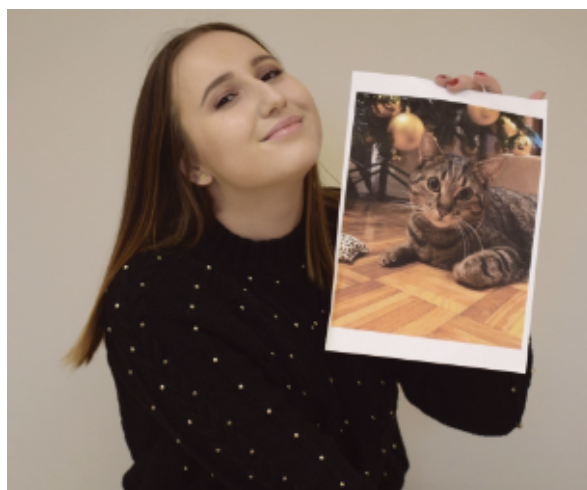
DOMOVINA

GAŠPER

GAZDA

JERRY

JESEN

UVODNE MISLI IN TO!

predstavi

KOALA

OČKA KIM

PERO

POGREŠANI

ZEBRA

Foto: Urška Hozjan

UVODNE MISLI IN TO!

V enaindvajsetem letu Živa Gril enaindvajsetega Foto: Foto Brbre stoletja

In kaj o dvajsetki meni ravnateljica? Z mag. Ivo Pučnik Ozimič, ravnateljico Srednje šole Slovenska Bistrica, smo se o praznovanju lanske 20. obletnice šole zapletli v prijeten pogovor in izvedeli marsikaj o preteklosti šole in načrtih za prihodnost.

Kakšni so bili Vaši občutki, ko je naša šola dopolnila 20 let?

Naše mlado jubilejno leto sem doživljala s prazničnim ponosom in z zadovoljstvom, saj smo dano priložnost razvili v uspešno in sodobno šolo. Dosežki dijakov in (vaših) profesorjev so ji prinesli ugled, s selitvijo v novo stavbo leta 2005 smo pridobili odlične pogoje za delo. Skupaj smo gradili in rasli sodelavci, dijaki in starši, in sicer v povezano skupnost. Izmenjavanje idej in izkušenj, medsebojno spodbujanje, veselje ob uspehih ..., to nas poganja naprej. To je hkrati tudi priložnost, da se zahvalim vsem sodelavcem za podporo in vztrajanje na tej poti,

za zavzeto in predano delo; dijakom pa za sodelovanje in pozitivno odzivanje. Moram še dodati, kako zelo so me navdušili vsi naši jubilejni dogodki: izjemna svečana akademija Tečaj čudežev, likovna razstava umetniških talentov in ne nazadnje srečanje generacij Več kot spomini.

Kaj so po Vašem mnenju trije največji dosežki naše šole?

Samo trije? Tega pa ne bo enostavno strniti. ;-) Poleg visokih dosežkov dijakov in dobrih prostorskih pogojev gotovo moram dodati še odprto komunikacijo med profesorji, dijaki in starši, pestro ponudbo dejavnosti ... Zelo konkretno pa: pridobitev gimnazijskega programa leta 2003 in nazadnje programa metalurški tehnik, selitev v novo zgradbo, osvojitve bronastih kolajn dijakov Klemna Keršiča (astronomija) in Izidorja Gregoriča (kemija) na svetovni olimpijadi znanja.

Kako se spreminjajo generacije skozi leta, če sploh se?

Generacije se vsekoli spreminjajo/-jo. Dijaki postajate bolj umirjeni, samozavestnejši, vedno več tujih jezikov znate, bolj sproščeno uporabljate informacijsko tehnologijo ..., ki pa vam hkrati odnaša nekaj zbranosti in vztrajnosti. Ocenjujem, da pa branju leposlovnih literatur v povprečju namenjate manj časa, kar me kdaj skrbi. Dr. Jadran Lenarčič, direktor Instituta Jožef Stefan, svetovno priznani znanstvenik in osebnost leta 2019, je pred kratkim povedal, da morate

mladi dobro obvladati štiri jezike: materinščino, angleščino, jezik računalništva in jezik ustvarjalnosti. Naj vam namignem, da je materinščino postavil na prvo mesto; ;-) to je naše prvo in najpomembnejše orodje za doživljanje, izražanje, sporazumevanje, sodelovanje ...

Kaj si želite za prihodnost te šole, recimo v naslednjih 20 letih?

Razmislekov je precej, tudi spremembe bodo vsakih nekaj let – kot doslej. Najprej bo treba uveljaviti več interdisciplinarnega pouka in učenja v gimnaziji; ekonomskim programom dodati več informacijskih znanj, da bi pridobili še dodatne poklicne kvalifikacije; metalurški tehnik bi bilo treba nadgraditi z višješolskim strokovnim izobraževanjem metalurgije ali morda z informatiko oziroma mehatroniko. Sicer pa povsem verjamem v uspešno prihodnost šole, v nadaljnje predano, strokovno in razvojno delo. Verjamem, da bo Srednja šola Slovenska Bistrica z zavzetim ravnanjem in s sodelovanjem poslanstvo šole uspešno nadaljevala še mnoga desetletja.

Kaj bi v času teh 20 let spremenili, če bi lahko?

Še bolj bi spodbujala odpiranje vrat učilnic, šole v okolje in v svet; pa več vključevanja dijakov v učne procese, kar povečuje ustvarjalnost in odgovornost za lastne dosežke. Skupna hotenja profesorjev in dijakov prinašajo največ, ali ne?

Intervju z Žigom Šternom

Anika Predan, Urška Pirc

Foto: Siol.net

Že sedem let je minilo, odkar je sedanji evropski podprvak Žiga Štern obiskoval Srednjo šolo Slovenska Bistrica. Ob njegovih oziroma ekipnih uspehih smo se odločili z njim opraviti intervju, da bi nam približal občutke ob takšnem uspehu in koga navdušil, da bi sledil njegovim stopinjam.

Kdo vas je navdihnil za ta šport?

Oče, ki je bil prej tudi sam odbojkar, kasneje pa trener.

Ste si že od nekdaj želeli igrati odbojko oziroma tekrovati ali ste imeli drugačne sanje, saj ste, kolikor vem, trenirali tudi judo?

Skupaj z bratom sva najprej odbojko kombinirala z judom, a se nato odločila samo za odbojko, saj naju je le-ta bolj privlačila že od malih nog.

Kaj za vas pomenijo navijači?
Čeprav jih med samimi tekmami nekako ne zaznamo, nam navijači prinesejo ogromno ... Veliko lepše je igrati pred polnimi dvoranami kot praznimi.

Kaj imate v mislih med tekmovalni v odbojki?

Med samo tekmo se poskušam osredotočiti na vsako točko posebej, odmisli vse ostale dejavnike.

Ali imate pred tekmo kakšne posebne rituale? Katere?

Da, poslušanje glasbe na poti in v garderobi. Kasneje pa načeloma enak vrstni red oblačenja ...

Kdaj ste prišli v reprezentanco in kako je bilo prvič nastopiti v reprezentančnem dresu?

Mislim, da je bilo leta 2016, ne spomnim se točno. Vsekakor pa so izjemni občutki biti med najboljšimi v državi, zastopati našo državo.

Kakšni pa so bili vaši občutki ob pridobljenem srebru na evropskem prvenstvu v odbojki?

Fenomenalni. Sprva malce grenkega priokusa zaradi izgubljenega finala, a ko vse skupaj prespiš, vidiš, kako velik rezultat smo uspeli doseči.

Kateri predmet ste imeli najraje v srednji šoli in kateri profesor je bil vaš najljubši?

Dolgo je že tega, vem pa, da nisem bil najbolj navdušen nad šolo, razen nad športno vzgojo.

Katera zmaga vam pomeni največ?

Vsaka zmaga je sladka, vsekakor pa so slajše proti kakšnim velikim klubom, igralcem, rivalom.

Kaj bi predlagali mladim, nadobudnim odbojkarjem, ki želijo priti v reprezentanco?

Vztrajati ... Ni lahko priti do visokega nivoja, a z ogromno dela je vse mogoče. Ko ti ne gre, ko si poškodovan, je težko, a vse to je sestavni del športa. Odrekanje in garanje sta ključ do uspeha.

Kakšen odnos imata z bratom Tončkom? Ali čutite kakšno tekmovalnost, da bi bili boljši od svojega brata?

Mislim, da se iz leta v leto bolje razumeva, manj kot sva skupaj, boljši je odnos. Rivalstva ni, morda zato, ker ne igrava na isti poziciji. Si pa poskuša pomagati in navija drug za drugega.

SEGAMO VIŠE, KOT SE DA

Vsako leto aktualni dobrodelni božično-novoletni koncert SŠSB tudi to šolsko leto navdušil

*Jaka Smogavec, polno dvorano obiskovalcev
Srečko Stramšak Foto: Vasja Eigner*

Srednja šola Slovenska Bistrica v času veselega decembra, torej v zadnjih tednih leta, priredi dobrodelni decembrski božično-novoletni koncert, s katerim se pripravimo na božične praznike in vzbudimo božično vzdušje tudi v prostorih šole. Ustvarijo ga dijaki, včasih pa tudi bivši dijaki pod mentorstvom profesorjev. Vsako leto se ga udeležijo tako mlajši kot starejši, med njimi osnovnošolci, dijaki, starši in celo starejši občani Slovenske Bistrice. Božično-novoletni koncert vedno ponuja nekaj za

vsakega. Z zanimanjem lahko prisluhnemo prav vsem: solistom, pevskeму zboru, šolskemu bendu, ne smemo pa pozabiti niti na napovedovalce in vsakoletno igralsko zasedbo. Prireditvi navadno sledi pogostitev s toplim čajem in pecivom, ki ga tradicionalno pripravljajo prvi letniki naše šole. Že mesec pred prireditvijo se na šoli vse vrti okoli le-te. V tem času se izvajajo pogostejše vaje pevskega zbora, benda ter govorcev in igralcev na prireditvi. Ideje za koncert prispevajo profesorji in dijaki. Pri tem igra veliko vlogo tudi šolska dijaška skupnost, na kateri lahko dijaki podajo tudi

svoje zamisli in mnenje. Vsako leto ste dobrodošli vsi, če pa vas skrbi cena vstopnice, vam zagotavljamo, da je vstop vedno brezplačen.

To, kar ste prebrali do sedaj, seveda bolj ali manj velja za vsakega izmed tradicionalnih koncertov. Letošnji pa je bil zagotovo nekaj prav posebnega. Pripravili so ga dijakinje in dijaki SŠSB pod mentorstvom profesorjev: Ane Sandrin, Roberta Obrula in mag. Gregorja Artnika. O vseh podrobnostih izveste iz fotografskih utrinkov, ki jih ta večer res ni bilo malo ...

SEGAMO VIŠE, KOT SE DA

Spoznavamo in migamo – ultimativni frizbi

Kaja Vidmar

Foto: Andraž Kramberger

Kaj je ultimate frizbi?

To je ekipni šport, ki se igra na prostem ali v dvorani na igrišču velikosti 100 m x 37 m. Na obeh koncih pravokotnika sta končni coni. Ekipo sestavlja sedem članov, igra pa se lahko v treh divizijah, in sicer: moški, ženski in mešani. Ekipo poskuša s podajanjem spraviti disk do nasprotnikove končne cone, ga tam ujeti in tako doseči točko.

Duh igre, angl. Spirit of the Game (v nadaljevanju SOTG)

Igra se brez sodnikov, igralci si sodijo sami in rešujejo vse konflikte takoj na igrišču. S tem se spodbujata fair play in tekmovalnost; slednja mora biti v skladu s pravili in ne sme preseči meje spoštovanja med igralci. Na turnirjih ekipa po vsaki tekmi oceni nasprotnikov SOTG s posebnimi obrazci. Vse

ocene se nato seštejejo, ekipa z največjim številom točk pa dobi nagrado za SOTG.

Šolska ultimate liga

Šolska ultimate liga je slovenska liga srednjih šol. Izvaja se na manjšem igrišču v športni dvorani, ekipo pa sestavljajo štirje člani, dve dekleti in dva fanta. Pri ultimate frizbiju so zagotovo najpomembnejši dobro počutje na igrišču, zabavanje, druženje in spoznavanje novih ljudi.

SEGAMO VIŠE, KOT SE DA

V boj za prihodnost

Tibor V. Šušnjara

Foto: Živa Gril

V letu 2019 se je maja in septembra po Sloveniji zbralo več tisoč ljudi, v velikem deležu mladih, in zahtevalo odločne ukrepe vlade v boju proti podnebnim spremembam. Ta »podnebna štrajka«, ki ju je organizirala novonastala okoljevarstvena organizacija Mladi za podnebno pravičnost, sta bila del mednarodnega gibanja, ki od svetovnih vlad in voditeljev zahteva, da poslušajo znanstveni konsenz, sprejmejo dejstva in začnejo uvajati radikalne ukrepe za upočasnitev antropogenih podnebnih sprememb.

Znanstveniki že od 80 let svarijo pred globalnim segrevanjem, a kljub vse hujši situaciji niti vlade niti korporacije ne storijo ničesar učinkovitega. Ali res ne verjamejo prepričljivim dokazom ali se za njihovo neaktivnostjo »skriva« kaj drugega? Pomembno se je namreč zavedati, da prestrukturiranje pridobivanja energije, kmetijstva, prometa in ostalih aktivnosti, ki imajo visoke izpuste toplogrednih plinov, ni enostavno – še posebej pa ni dobičkonosno. In v kapitalističnem sistemu, katerega gonilna sila je izključno dobiček, motivacije za rešitev ni. Določene korporacije, katerih uspeh v veliki meri temelji na fosilnih gorivih, z lobiranjem

(beri: s podkupovanjem) ščitijo svoje interese in preprečujejo uvajanje učinkovitih ukrepov, saj bi le-ti močno škodovali omenjenim podjetjem. Obenem mediji pogosto širijo propagando, ki zanika obstoj podnebnih sprememb (konservativna različica) ali postavlja krivdo na vsakega posameznika (progresivna različica). Ker na žalost prenehanje rabe plastičnih slamnic niti približno ne bo rešilo okoljske krize, ki jo je človeštvo povzročilo, slednja razlaga ni nič kaj boljša od prve. »Rešitve«, ki vso odgovornost prelagajo na posameznika, služijo le odvrčanju pozornosti od pravega problema – kapitalizma. Ta zaradi pričakovanja neprestane rasti ni združljiv z dobro okoljsko politiko, kar zadnja desetletja neaktivnosti nazorno kažejo.

Prav zato smo običajni ljudje zadnje čase vse bolj aktivni z raznimi protesti, s katerimi zahtevamo ukrepanje. Vodilni v državah sami po sebi ne bodo ničesar spremenili, saj jim to ni

v interesu, obenem pa je znotraj sistema težko doseči korenite spremembe – te pa so edine, ki lahko ublažijo posledice podnebnih sprememb. Torej jih pač mora prisiliti ljudstvo. Seveda si ne predstavljamo, da bo par protestov res kaj spremenilo; njihov glavni namen je ozaveščanje čim večjega dela prebivalstva in odpiranje dejanske razprave v politiki. Tako, upamo, bo ustvarjen vse večji pritisk na vladajoče; politične stranke bodo, če bo problematika le dovolj popularna med volivci, vključevale rešitve okoljske krize v svoje manifeste. A vendar težko vidim konkretno rešitev, ki ne vključuje radikalne sistemske spremembe. Ne smemo podcenjevati vpliva kapitala, ki stoji za industrijo fosilnih goriv in se bo »do smrti« bojeval v lastno korist – vprašanje je le, ali se bomo borili tudi mi.

Novice iz šolske knjižnice

Alenka Ajd Bratkovič,
knjižničarka

Foto: Alenka Ajd Bratkovič

Redno spremljam novosti na slovenskem knjižnem trgu in skušam najti naslove, ki bi k branju pritegnili vas, dijake ...

Trenutno lahko na RTV Slovenija spremljamo nadaljevanko Jezero, posneto po prvem kriminalnem romanu Tadeja Goloba. V naši knjižnici imamo tudi njegov drugi in tretji roman, to sta Leninov park in Dolina rož; slednji je izšel tik pred knjižnim sejmom. Inšpektor Taras Birska postaja vse zanimivejši lik, saj je dobil v nadaljevalki obraz in glas Sebastiana Cavazze.

Če vas svet kriminalk res privlači, lahko posežete po

novem romanu Ferija Lainščka Zadoščenje. Še vedno pa so najpopularnejši skandinavski pisci; najbolj bran med njimi je Jo Nesbø. Tudi njegov najnovejši roman Nož najdete pri nas.

Za vse, ki radi berete zgodovinske romane, imamo v knjižnici precej novosti. Roman Ivana Sivca Obračun ob polni luni govori o vaški situli, ki je stara približno 2.500 let. O obdobju, v katerem je nastala, je spletel ljubezensko in akcijsko zgodbo z mnogimi preobrat, v kateri bralcu predstavi tudi način življenja v tistem času. V morju zrnca soli Rute Sepetys govori o ladijski tragediji, hujši od Titanika, ki temelji na resničnih dejstvih ob koncu druge svetovne vojne. Roman

Pet ljubezni Zdenka Kodriča spregovori o potomcih mariborskih Judov iz srednjega veka. Vsem, ki vas zanima zgodovina Slovenske Bistrice, priporočam strokovno knjigo Nine Pokržnik Slovenska Bistrica z okolico v 18. stoletju.

Zlatko Čordić je eden najpriljubljenejših slovenskih raperjev, ki ni znan le po svojih besedilih, ampak tudi po svoji iskrenosti. Knjigo z naslovom O smehu Zlatka Čordića, ki mu jo je pomagal napisati Jurij Hudolin, si seveda lahko izposodite pri nas.

Na ostalih knjižničnih policah najdete tudi biografije znanih umetnikov, športnikov in glasbenikov ... Ali morda veste, kdo je Luciferka? Tam so tudi stripi, pesniške zbirke in še marsikaj. Naj izpostavim pesniško zbirko Ferija Lainščka Ljubi me, kot sonce sije, v kateri so zbrane najlepše ljubezenske pesmi, ilustriral pa jo je Danijel Demšar.

'Najboljšo knjigo' 21. stoletja je napisala Sally Rooney in zanj je pobrala večino pomembnih knjižnih nagrad: njen naslov je Normalni ljudje.

To je samo del novosti v šolski knjižnici; če pa raje posegate po starih knjigah, si lahko 'natrgate' plodove stare bukve.

Veliko bralnih užitkov vam želim.

Dragi bodoči dijaki!

Živa Gril

Foto: arhiv SŠSB

Če obiskujete deveti razred osnovne šole in razmišljate o vpisu na SŠSB, imamo nekaj nasvetov tudi za vas.

Vstop v srednjo šolo je sicer velika prelomnica v življenju, vendar se ni treba bati ničesar. Odprlo se bo okno v svet, izkušali boste mnoge reči in se imeli lepo, ob vseh lepih stvareh pa boste morali opravljati še šolo. Nič takega. Skupaj z novimi sošolci, ki bodo prav tako prestrašeni kot vi, vsaj na začetku, boste kmalu odkrili skupne lastnosti in hitro premagali prvo oviro srednje šole.

Srednja šola Slovenska Bistrica je res šola s poslušom, kot pravi njen moto. S profesorji se lahko dogovorimo vse, so strpni in razumevajoči – vsako leto bolj, če mi na začetku še ne verjamete. Šola je relativno majhna, zato se boste na razpored

učilnic hitro navadili. Največji šok na prehodu iz osnovne v srednjo pa predstavlja organizacija ...

Svetujem vam, da si res dobro preračunate čas, v katerem se boste zmožni naučiti vso snov, ki sama po sebi ni veliko težja. Je le nadgradnja tistega, kar ste počeli v osnovni šoli. V gimnaziji se boste velikokrat spraševali, ali vam je tega bilo treba. A verjemite nam, vsi smo že bili na vašem mestu! Potrpite in se tolažite s tem, da je vse to v dobro vaše splošne izobrazbe. Če potrebujete kakšno pomoč, pa smo vam seveda na voljo tudi starejši dijaki, da zares pomagamo. Navsezadnje smo tudi sami bili v isti situaciji. Nasvidenje v novem šolskem letu!

Foto: Aneja Lončarič

Foto: Matija Logar

FAZANI, POZOR!

Spremembe, spremembe ...

Kaja Vidmar

Foto: Aneja Lončarič

Prehod iz osnovne v srednjo šolo je zagotovo ena prvih večjih prelomnic v posameznikovem življenju. Izbira prave srednje šole, ki ustreza tvojim ciljem in željam, je zelo pomembna. Nekateri imajo z odločitvijo velike težave, spet drugi pa dobro vedo, kaj hočejo, in si glave ne belijo prav dolgo. Ne glede na to, v katero skupino ljudi spadaš, je prehod v srednjo šolo nekaj vznemirljivega, pričakovanja pa so zagotovo velika.

Ne tako dolgo nazaj sem bila sama na tem mestu, se odločala med srednjimi šolami in iskala možnost, ki mi najbolj ustreza. Odločitev na srečo ni bila pretirano težka, veliko vlogo pri odločanju pa je predstavljala tudi sama bližina šole. Po vpisu sem začela precej razmišljati o prihodnjem šolskem letu. V meni se je porodil občutek negotovosti, a hkrati navdušenja, vse se bo namreč spremenilo. Zelo sem bila radovedna glede razreda. Nisem ravno vedela, če se bom kmalu navadila na nove sošolce, potem ko sem z istimi ljudmi preživela devet let. Kot se je izkazalo, ni bilo nobenega razloga za skrb. Dobila

sem super sošolce, s katerimi smo se v zelo kratkem času izjemno povezali in se dobro razumemo.

Vpisala sem se na gimnazijo, vedela sem, da se bo težavnost povečala. To me ni pretirano čudilo ali morilo, saj se vendarle znanje iz osnovne šole bistveno razširi in poglobi, s tem pa se seveda poveča tudi zahtevnost samega programa. V oceno, s katero si zadovoljen, pa je treba vložiti več truda in dela.

Kar pa me je septembra presenetilo, je ocenjevanje. Ustne ocene pri marsikaterih predmetih ne predstavljajo velikega deleža zaključne ocene, piše se več testov. Tako se navaja na ocenjevanje na splošni maturi.

Začetna zmedenost in nenehno iskanje prave učilnice sta se kmalu končala, novega okolja smo se vsi hitro navadili. Na šoli je veliko različnih krožkov na vseh področjih. Najti nekaj, kar te zanima, sploh ni težko. O svoji izbiri srednje šole nisem niti za trenutek podvomila, kaj šele da bi odločitev obžalovala.

Samo še ta razmislek!

Tibor Vito
Šušnjara

Foto: Aneja Lončarič

Dragi bodoči dijaki »prvošolci«!

Prehod na novo šolo (kaj šele na novo stopnjo izobraževanja!) nikakor ni enostaven. A ne skrbite, saj imamo za vas nekaj nasvetov, za katere upamo, da vam bodo olajšali vključitev v našo šolsko skupnost ...

Za začetek vam lahko povem, da še posebej v gimnaziji – s tem imam namreč največ izkušenj – stvari niso tako težke, kot na začetku izgledajo. Treba se je le navaditi na malo drugačen potek dela, kot ste ga vajeni iz osnovne šole. Ko pa se ob tem privadite na metode dela posamezne profesorice ali profesorja, ste odlično pripravljeni na večino srednješolskih »preizkušenj«, ki vas še čakajo. V podrobnosti se ne bi spuščal, saj bi analiza oblike pouka in zahtev profesorjev lahko bila samostojen članek – lahko pa vam predlagam, da se pri primerjavi profesorjev osredotočite na njihov odnos do zamujanja in domačih nalog. To znanje pride kar prav. :) Dajem vam namig – pri profesorici Veri Cunk Manić, ki poučuje biologijo, res odsvetujem zamujanje.

A za trenutek pustimo dogajanje v učilnicah in se raje osredotočimo na njihovo zunanost – hodnike. Te žile v organizmu SŠSB, po katerih se

pretakajo dijaki in uslužbenci šole, so ključne za učinkovito delovanje šole. Zaradi tega vam predstavljam nekaj (do zdaj) nenapisanih pravil gibanja po šolskih hodnikih ... Če se na hodniku morate ustaviti, naredite to na takšen način, da drugi lahko gredo mimo. Podobno velja za čakanje pred učilnico – omogočite prehod (so)sošolcem. Po stopnicah hodite po desni strani, da se ne zaletimo drug v drugega. Nasploh pa bodite prijazni in sočutni do ostalih – no, to velja tudi drugod.

To vseeno izgleda malo preveč kot pridiga, zato se raje vračam k preostalim nasvetom. Vem, da je lažje reči kot storiti, ampak vsaj poskusite se sprostiti. Ocene se lahko popravijo in snov nadoknadi. Precej pomembno je ostati miren – to pa še ne pomeni, da se ni treba truditi po svojih najboljših močeh. Drugače pa ... Čeprav sam o tem nimam pojma, se pogosto svetuje druženje s sošolci, saj so socialni stiki pomembni!

Kot zaključni nasvet bi navedel nekaj, kar pogosto slišim od starejših ... »Polno« izkoristite svoja srednješolska leta, ker se nikoli več ne bodo ponovila. Torej nič, česar že prej ne bi vedeli. Vso srečo!

FAZANI, POZOR!

Erasmusova izmenjava v Srbiji

Dare Korošec

Foto: arhiv SŠSB

Izmenjava je potekala v okviru programa Erasmus in se je začela konec meseca septembra kot projekt Mladi, recimo da zdravju. Cilj je bil združiti moči s tujimi šolami, v našem primeru s kemijsko-prehrambeno šolo v Beogradu, da bi čim bolj spoznali zdravo in nezdravo hrano ter načine zdravega življenja. Seveda so naši neuradni cilji bili tudi spoznavanje novih ljudi, komunikacija v tujini in seznanjanje z načinom življenja v večjem mestu.

Naša pot se je začela zgodaj v ponedeljek, in sicer na železniški postaji na Pragerskem. Z vlakom smo potovali do Zidanega Mosta in od tam preko Hrvaške vse do Srbije. Potovanje je trajalo okoli deset ur z vmesnimi in mejnimi postanki. Prispeli smo pozno zvečer, pripravljeni na zanimiv teden. Čez teden smo do popoldneva sodelovali z dijaki kemijsko-prehrabene šole, s katerimi smo imeli delavnice. V teh smo delno pripravljali hrano, kasneje pa raziskovali tudi njeno kemijsko sestavo v laboratoriju. Varno lahko rečem, da so me nekatere ugotovitve presenetile.

Ob popoldnevih smo imeli nekaj časa zase in za druženje s prijatelji, prav tako smo si ogledali tudi znamenitosti mesta. Spoznali smo, da je

življenje v velikem mestu precej drugačno od našega. Poteka hitreje in do neke mere se lahko počutiš utesnjeno. To lahko opazimo že samo pri javnem prevozu. Uporablja se množično in zaradi tesnega urnika poteka zelo hitro. Nam je to tuje, prebivalcem Beograda pa stalni tempo življenja. Kar zadeva sporazumevanje, jezikovna pregrada ni bila tako velika kot pri izmenjavi v Romuniji. To je seveda zaradi podobnosti obeh jezikov.

Zame je ta izkušnja nepozabna. Potekala je gladko in organizirano, z dobrim razmerjem med delom in prostim časom, prav tako pa z udobno namestitvijo. Pustila je dobre spomine, ki smo jih obujali že na poti nazaj.

Izobraževalna, a izjemno zanimiva Kaja Vidmar *ekskurzija v München*

Foto: Kaja Vidmar

V petek, 18. 10. 2019, smo se v zgodnjih jutranjih urah odpravili na pot proti bavarski prestolnici. Po dolgi vožnji smo končno prispeli v München, središče umetnosti, tehnologije, kulture in inovacij v Nemčiji.

Najprej smo si ogledali BMW Welt, razstavni salon BMW-jevih vozil. V ogromnem salonu so razstavljene vse vrste avtomobilov in motorjev. Nekatere si je mogoče ogledati od znotraj, tisti najmikavnejši pa so na žalost zaklenjeni. Nato smo se sprehodili do olimpijske vasi in se povzpeli na razgledno

ploščad olimpijskega stolpa, ki nudi čudovit razgled na vse mesto.

Naša naslednja postojanka je bil planetarij Supernova, v katerem sta bili na ogled dve projekciji, ki sta predstavili vesolje in astronomijo. Z avtobusom smo se odpeljali do centra mesta. Sprehodili smo se skozi mestno jedro, si ogledali znamenitosti in spoznavali tamkajšnjo zgodovino. Lepoto in veličino mesta smo imeli možnost videti tudi v temi, in sicer v soju mestnih luči.

Naslednje jutro nas je čakal najtežje pričakovani ogled Münchenskega tehniškega muzeja, največjega svoje vrste v Evropi. V njem smo bili priča raznim simulacijam, izvajali smo številne poskuse, med drugim tudi Galilejev poskus z valjenjem kroglic po klancu, in si ogledali mnoge eksponate s področij tehnike in znanosti. Razstave so razdeljene na pet večjih enot, to so: naravoslovne vede, materiali in energija, komunikacija, človeštvo in okolje ter prevozna sredstva. Po

enotah so predstavljeni astronomija, fizika, glasbila, elektrika, rudarstvo, kovine, matematika, računalniki, okolje, geodezija, letalstvo in še mnoga druga področja. Še posebej zanimivi so bili: model podmornice v resnični velikosti in modeli letal, Teslov generator in razstava o okolju, ki naslavlja onesnaženost vode in zraka ter podrobno razloži posledice klimatskih sprememb.

V muzeju je potekala še posebna razstava o kavi širom sveta. Bila je zelo kreativna in izvirna, ljubitelji kave so dobili priložnost poskusiti kavo s celega sveta. Münchenski tehniški muzej je resnično osupljiv in vreden ogleda, v njem vsak najde nekaj, kar ga zanima.

Proti domu smo se odpravili zadovoljni ter polni novega znanja in izkušenj.

Vse poti vodijo v Rim

Urška Pirec

Foto: Urška Pirec

Špageti, pica, sladoled, Ferrari, Valentino Rossi, luksuzne modne znamke ... Z eno besedo: Italija. In najboljši način, kako spoznati to prečudovito državo z vseh stališč, je vsekakor italijanska prestolnica Rim.

Tako smo se v preteklem šolskem letu odpravili na tridnevno popotovanje v italijansko prestolnico. Izpred srednje šole smo se odpravili v večernih urah 28. 2. 2019, in sicer v pričakovanju okušanja dobrot Rima in spoznavanja veličastne kulture, ki je ostala še iz časov rimskega imperija.

Po dolgotrajni vožnji smo v jutranjih urah prispeli v mogočno mesto Rim. In kot se

za prave turiste spodobi, smo si najprej ogledali veličastni rimski Kolosej. Sprva je bil uporabljan za gladiatorske boje in druge javne predstave, a zdaj, ko so ga že načela leta, je postal velika atrakcija za turiste z vsega sveta. Nismo se predolgo zadržali pri Koloseju, saj nas je čakalo še veliko znamenitosti, ki v sebi hranijo bogato kulturno zgodovino mesta. Tako smo se sprehodili do cerkve sv. Petra in Rimskega foruma. In kot je znano, so se stari Rimljani radi sproščali v termah, kar smo lahko tudi sami okusili v Karakalovih termah. Po napornem dnevu smo se z avtobusom namenili v hotel. Sledila je večerja. Kot se za naše

zahodne sosede spodobi, bi lahko imeli v mislih kosilo, saj so za nas pripravili resnično obilen obrok. O tem, kako okusna je bila hrana, raje vprašajte koga drugega in ne mene.

Po večernem spancu, ki ni bil precej dolg, je sledil dan novih ogledov v Rimu. Obiskali smo vodnjak Trevi in vanj, kot je značilno, vrgli kovanec za srečo. Res ne vem, ali sem kovanec narobe zalučala ali ni bilo pod pravim kotom, saj se moja želja po pol leta še vedno ni uresničila, tako da ima Fontana di Trevi zame očitno drugačne načrte. Ker je mesto Rim tako praktično, smo obiskali še najmanjšo neodvisno državo na

svetu, tj. Vatikan, in Trg sv. Petra. Ogledali smo si Vatikanske muzeje in Sikstinsko kapelo. Po pravici povedano, si se lahko v nekem trenutku počutil kot sardelica v konzervi, saj je bil muzej prenatrpan s turisti. A to sploh ni bil problem, ker so nas kmalu odrešili s prostim časom. Kot se spodobi, je treba poskusiti njihov sladoled, t. i. gelato. Govorice so pravilne, saj sem v Rimu okusila najboljši sladoled v življenju, čeprav sem zanj drago plačala. Naposled pa je človek le na ekskurziji in si lahko privošči razvajanje! Priznam, da večina izmed nas v Rimu ni doživela večurnega

sladkega spanca, a smo znali večer preživeti čudovito, saj v tako zanimivem mestu nisi vsak dan.

Kot v hipu nas je pričakal zadnji dan in priganjal k pakiranju kovčkov. Zadnje jutro smo izkoristili za še nekaj ogledov. Obiskali smo mesto Tivoli, v katerem stoji Hadrijanova vila, nad katero bdi UNESCO. Po ogledu in kratkem počitku je sledil obisk še enega poznanejšega mesta, in sicer Bologne. Če ste ob prebranem pomislili na špagete bolognese, naj vam potrdim, da ta omaka prihaja ravno iz tega mesteca. Po ogledu smo na glavno ulico prišli prav na dan pustnega karnevala, zato je bilo mesto

polno mask in karnevalskih vozov z ritmično glasbo. Imeli smo možnost okusiti italijanske tradicionalne špagete, nekateri so izbrali cenejšo verzijo – McDonalds, lahko pa si preprosto popil kavo, užival v karnevalu in opravil kakšen nakup.

Po koncu tedna, napolnjenega z ogljikovimi hidrati, nakupljenimi spominki in telefoni, polnimi enkratnih slik iz Rima, lahko povzamem, da smo preživeli čudovit čas v italijanski prestolnici in verjamem, da se bo še kdo marsikdo vrnil v to veličastno mesto. Kot pravi stari rek: Vse poti vodijo v Rim.

Nemčija – Deutschland – Urška Pirec Foto: Urška Pirec Germany

Pikniki z Nemci, zabave s Špancem, nakupovanje s Tajvancem, Starbucks z Italijani ... Pred nekaj meseci si takšnih dogodivščin zagotovo ne bi predstavljala. Nepozabno poletno izkušnjo mi je omogočil Lions klub Slovenska Bistrica. Lions klub je največja dobrodelna organizacija na svetu, katere del so tudi Leo klubi, ki združujejo mlade med 16. in 30. letom starosti. Namen lionsov oziroma »leov« je pomagati tistim, ki so pomoči potrebni. Mladim je ponujena priložnost, da spreminjajo svet na bolje. In kot članica Leo kluba Slovenska Bistrica sem tako izvedela za izmenjave, ki omogočajo mladim potovanja po svetu. Nemčija se mi je od nekdaj zdela zanimiva zgodovinska in kulturna država, in ko se mi je ponudila priložnost obiskati to državo za tri tedne, sem bila v nebesih. Naj vam torej predstavim svojo dogodivščino, saj upam, da se bo našel kakšen nadobudnež, ki bi želel doživeti podobno izkušnjo.

Moja dogodivščina se je

pričela 28. 6. 2019, ko sem spakirala kovčke in se odpravila na pot proti 1.011 kilometrov oddaljenemu nemškemu mestecu Gifhorn. Prvi teden izmenjave sem namreč preživela pri nemški družini in skušala spoznati njihov način življenja. Teden sem preživela s čudovito družino Geermann. Bili so mi pisani na kožo in v enem dnevu sem se počutila, kot da sem del družine že vse življenje. Teden je bil enkrat in veliko stvari – kot so na primer vlakci smrti v zabaviščnem parku, obisk nemške šole in njihovega maturantskega plesa ter vožnja s kajakom – semokusila prvič. A vendar mi je v spominu na teden z družino zagotovo najbolj ostalo praznovanje svojega 18. rojstnega dne. Polnoleten le ne postaneš vsak dan! Medtem ko sva se z nemškim očetom vozila z motorjem po mestu, so mi preostanek družine, novi nemški prijatelji in bodoči člani kampa pripravili rojstnodnevno presenečenje. Tako sem svojo polnoletnostokusila v družbi

ljudi, ki prihajajo od Mehike pa vse do Tajvana, hkrati pa ni manjkalo okusne hrane, pijače in fantastične glasbe. Tako sem imela priložnost, da ostalim predstavim slovensko glasbeno sceno, in sicer z mojega stališča pričakovano ... Jana Plestenjaka.

Teden je minil fantastično, a kmalu je napočil čas, da zaključim preostanek izmenjave z ostalimi avanturisti. Seveda je bilo slovo od družine težko, ampak pred mano sta bila še dva tedna novih pustolovščin. Za začetek smo bili nastanjeni v nemški prestolnici Berlin, kjer so se takoj stkala nova prijateljstva. Seveda smo prišli spoznavat kulturo in se kaj naučit ... Ampak verjetno, če me zdaj vprašate, o Berlinu ne bi znala veliko povedati, saj je bilo preveč zanimivo in zabavno biti z majhno multikulturno skupinico ter si izmišljevati t. i. inner jokes. Po dveh dneh v Berlinu smo se odpravili v hostel, kjer smo preživeli preostanek izmenjave. Bivali smo v kraju Wolfsburg, ki je enkrat. Majhno mesto ima

vse, kar si človek lahko poželi: nakupovalno središče, kavarne in restavracije na vsakem vogalu. Za nas je bil to resnični raj. Vsak dan je potekal drugače, kar je pripomoglo k dejstvu, da nam nikoli ni bilo dolgčas. Zjutraj je bil seveda čas za zajtrk, nato je sledila aktivnost, ki je bila vsak dan drugačna. Popoldne se je začel najboljši del, in sicer prosti čas. Tako smo v teh dveh tednih poskusili sami zgraditi splav (ki na veliko presenečenje sredi jezera ni potonil), obiskali tovarno VW, odšli na pohod, obiskali muzej znanosti, šli na bowling in doživeli še mnogo drugih prigod.

Kot sem že omenila, je najboljši del bil prosti čas. Vsak dan smo se domislili česa novega ..., a žal pišem za šolski časopis, zato ne morem omeniti vseh dogodkov, ki so izmenjavo naredili še posebej nepozabno. :) No, drugače pa lahko rečem, da je naš drugi dom postal Starbucks, v katerem smo zapravili veliko preveč denarja, ampak nam je preprosto bilo v užitek izmišljevati si imena in se pretvarjati, da smo nekdo drug pred nevednimi Nemci. Lahko se

pohvalim, da so v Nemčiji enkrat celo na lonček zapisali moje ime pravilno (seveda z mojo pomočjo). Prav tako smo si organizirali poroko med Turkom in Portugalko, dekleta smo naličila fante, ob polnoči smo hodili na kebab, igrali odbojko in preprosto uživali v najboljših dneh življenja.

Čas je minil in izmenjave je bilo konec. Nisem si predstavljala, da se lahko v tako kratkem času navežeš na ljudi, ampak preprosto smo se počutili kot posebna družina. Čeprav je minilo od izmenjave že nekaj

časa, sem še vedno v stikih s prijatelji. In naj vam povem, da je občutek, ko se zaveš, da imaš dvajset novih prijateljev z vsega sveta, enkratno. Izmenjava mi ni le omogočila spoznati nove kulture, ampak hkrati tudi sebe, saj enaindvajset dni odsotnosti od doma ni mačji kašelj, vendar se res ogromno naučiš o sebi in o drugih ljudeh. Izmenjava Lions v Nemčiji je bila nepozabna izkušnja in tako, dragi bralci, vam polagam na srce ... Če imate podobno priložnost, jo izkoristite, ker se vam obetajo nepozabni dnevi življenja.

Čueka Getaway se predstavi

Jaka Smogavec

Foto: Tjaša Rudl, Vasja Eigner

Kako dolgo že delujete?

Bend je še sorazmerno nov, deluje od septembra 2019.

Kakšno je vaše ime?

Naše ime je Getaway. Razmišljali smo v smeri, kako bi pobegnili v svoj svet glasbe, in tako prišli do tega imena, ki situacijo najbolje opiše. Vse pa se je začelo tako, da smo prijeli vsak svoj instrument v roke in takoj našli »skupni ritem«.

Koliko članov imate trenutno?

Naš bend sestavlja šest članov: Matjaž Korošec (bobni), Domen Vrbek (bas kitara), Nik Horvat (klaviature), Jakob Novak (solo kitara), Žiga Kapun (ritem kitara), Matic Radanović (vokal). Sicer smo z zasedbo zaenkrat zadovoljni in ne razmišljamo o novih članih.

Ali ob šolskih nastopih igrate še kje drugje?

Da, ob številnih šolskih nastopih igramo tudi drugod, ampak ti nastopi niso tako redni.

Katere zvrsti glasbe igrate?

V našem bendu igramo predvsem rock in pop. Če bi se morali odločiti za najljubše skupine, sta nam pri srcu skupini Dan D in Big Foot Mama, saj se z njhovima zvrstema glasbe nekako ujemamo.

Kaj je vaš naslednji cilj?

Glavni cilji so ..., seveda ..., kot si vsak bend želi ... Čim več »špilov«, tudi čim več vaj, čim več novih pesmi ...

Mislite po opravljeni srednji šoli z bendom prenehati ali ne?

Ne, bend že zdaj deluje tudi obšolsko, in to nas vse veseli, zato se bomo poskusili s tem čim več ukvarjati še v prihodnje.

Kaj najbolj cenite v bendu?

Najboljše v bendu je, da se, kadar se učimo kakšno novo pesem, pri tem zabavamo, smejimo, če se kdo zmoti. Najpomembneje je, da se družimo, zabavamo ... In tisti dober občutek, ko odigramo celo pesem brez napak.

GLASBA SMO MI!

Greš študirat opero?

Živa Gril

Foto: Bojana Pučnik

Koliko časa si potreboval, da si izpilil tehniko?

Tehniki opernega petja sta dve oziroma se tako rekoč delita na dve šoli: nemško in italijansko. Moja tehnika še zdaleč ni izpiljena, saj so za to potrebna leta in leta vaje.

Na katero univerzo se boš vpisal in kaj te je zanj prepričalo?

Razmišljam o prijavi na sprejemni izpit univerz na Dunaju, v Gradcu, Celovcu in Ljubljani.

Ali imaš oziroma ali si imel kakšne zadržke pri tej odločitvi? Kako si jih premagal?

Zadržkov pri tej odločitvi nisem imel, saj sem bil precej trdno odločen, da bom študiral operno petje.

Ali so pogoji za vpis na tujo univerzo precej drugačni kot pri nas?

Vpisi tu in v tujini se razlikujejo

predvsem po tem, da na univerzah v Avstriji ni zahtevano znanje klavirja, sprejemni izpit iz solfeggia je precej lažji. Je pa zato večji izbor pri petju, hkrati si tudi primoran opraviti izpit iz nemškega jezika v roku enega leta.

Kakšni so tvoji cilji v naslednjem desetletju?

Cilj je le ta, da napredujem po najboljših možnostih, želja pa je seveda dobiti zaposlitev v operi, kakršna je na primer solo vloga. Res bi mi bilo všeč, če bi dobil vlogo Jevgenija Onjegina.

Pogovarjali smo se z Blažem Pučnikom, dijakom zaključnega letnika gimnazije ...

Kako dolgo se že ukvarjaš z opernim petjem?

Z opernim petjem se ukvarjam približno dve leti in pol.

Kdo te je navdušil za to vrsto ustvarjanja?

Sprva so me navdušili predvsem posnetki Nicolaia Gedde in Dimitrija Horoskovskega ter seveda profesor petja Sergej Ruprecht.

Čueka

Intervju z Ano Sandrin, našo glasbeno pedagoginjo

Gašper Zadek

Foto: osebni arhiv

Bi nam na začetku povedali kaj več o sebi in svojem poklicu?

V bistvu sem se predvsem ukvarjala s petjem, s tem sem začela že v vrtcu in raznih zborih. Potem sem se pri petih letih priključila zboru Carmina Slovenica, pri katerem sodelujem še zdaj, torej že skoraj

dve desetletji. Nato sem se začela ukvarjati še s solo petjem in iz tega je potem vse to nastalo. V četrtem letniku sem imela tudi nekaj drugih možnosti za študij ... Nekaj časa sem se odločala med psihologijo in delovno terapijo ter nisem vedela, ali bi študirala glasbo ali ne. Zato sem se konec četrtega letnika odločila, da si bom vzela leto zase in o vsem dobro razmislila, ker moj cilj ni bil vpisati se »nekam kar tako«. Potem sem se

odločila, da bom vseeno študirala glasbo, tako da sem šla študirat glasbeno pedagogiko in prišla sem z veliko srečo.

Zakaj ste se odločili postati profesorica?

Najprej sem razmišljala, da bi se ukvarjala s solo petjem, ampak si predvsem nisem upala, ker je namreč poklic pevca precej odvisen od sreče. Že zaradi tega težko dobiš delo, druga težava pa nastane, če zbolíš ali enkrat ostaneš brez glasov. Poklic profesorice je dobra izbira, saj lahko učim in zraven počnem še kaj drugega, tudi pojem.

Kateri predmet (seveda poleg glasbe) vam je bil v srednješolskih letih najbolj pri srcu?

Zelo rada sem imela psihologijo, tudi geografija mi je bila všeč ... Ne bi se mogla odločiti samo za enega.

Kako se počutite v vlogi profesorice?

Zelo mi je v redu, večino časa precej uživam. Najprej nisem bila prepričana, če bo to poklic zame, potem pa sem na praksi, na faksu, ugotovila, da se načeloma z dijaki in učenci zelo dobro počutim in da mi je v razredu zelo všeč ..., tako da sem zelo zadovoljna s svojo odločitvijo.

Ali je delo z dijaki kdaj naporno?

Ja, seveda so tudi kake ure, ki so naporne. Mogoče je tudi pri vsakem profesorju že kakšen dan slabši, potem pa imajo še ravno tisti dan dijaki malo več energije ... Ampak načeloma mi je zelo všeč; zagotovo pa pride kakšen dan ali ura, ki pa nista tako prijetna.

Imate vzornico?

Name je zelo vplivala Karmina Šilec, dirigentka in zborovodkinja Carmine Slovenice, saj me praktično spremlja že več kot tri četrtine mojega življenja. Mi je vzor, saj se tudi sama zelo rada ukvarjam z zbori. Velike, velike zasluge moram pripisati tudi prejšnji profesorici na tej šoli, profesorici

Nadji Stegne, ki mi je veliko pomagala in me spodbujala. Torej, sama bi raje ostala bolj v lokalnih vodah glede vzorov.

Kaj po vašem mnenju pričakujejo dijaki od dobrega profesorja?

Uf, to pa je težko vprašanje ... Jaz mislim, da se pričakuje, da se snov približa dijakom na bolj doživet način kot samo z učbenikom in da v poučevanje vključimo čim več realnega sveta. Velikokrat pa dijaki pričakujejo, da je preprosto »fajn« pri uri, kar pa je včasih težko izpolniti, vsaj glede na to, da obstajajo omejitve, kaj je treba v šolskem letu predelati.

Kaj počnete v prostem času?

Prosti čas in delo velikokrat združujem predvsem s petjem, veliko časa preživim tudi pri Carmini Slovenici. Drugače ob tem vodim še dodatne zборе, kar je napol hobi, napol delo. Kar pa ni povezano z glasbo, pa je, da zelo rada jezdim, berem knjige ...

Glede na to, da ste profesorica glasbe ... Ali igrate kakšen inštrument?

Ja ... Obvezno na faksu je igranje klavirja. Moram pa reči, da to ni moja prva ljubezen, saj sem se zmeraj bolj posvečala petju. Igram kitaro, bolj zase, ne pa da bi obvladala ... Tako kot sem že rekla, predvsem sem se posvetila petju.

Imate mogoče kakšen nasvet za sedanje in bodoče dijake SŠSB?

Ja, mogoče v tem smislu, da naša šola ponuja res ogromno aktivnosti s skoraj vseh področij. Praktično imaš ob pouku aktivnosti, v katerih se lahko najdeš, kjer lahko sklepaš nova prijateljstva, ki pa niso samo v razredu. Kar bi predlagala, je, naj dijaki res preizkusijo, v čem so dobri, naj se najdejo, in to nadaljujejo.

Nagrajenke in nagrajenci natečaja Umetnije 2019

Maja Kodrič Crnjakovič

Foto: arhiv SŠSB

Natečaj Umetnije je tudi v letošnjem šolskem letu odkrival umetnike, ki živijo v vas, dijakinjah in dijakih Srednje šole Slovenska Bistrica, skušal je vsaj malo začutiti vašo ustvarjalnost, izvirnost, vaš unikatni pogled na življenje, ki ga predstavljate tudi s svojimi slikami, risbami, fotografijami, poezijo, zgodbami in filmi ter z lutkovnim, gledališkim in glasbenim ustvarjanjem.

Kot je v navadi, smo tudi tokrat na prireditvi obeležili dan samostojnosti in enotnosti, kar je letos s himno Lane Leskovar in Lane Prosenak ter z besedami dijakov 2. a in 2. b, povezanih v ITS Družboslovje, zazvenelo in zgledalo še posebej slovesno in drugače. Naj omenim, da so dijaki v posebej za to priložnost narejenih majicah ob prihodu v šolo drugim dijakom in zaposlenim delili priponke in izdelali napis Samostojna Slovenija.

Prireditve sta letos odlično vodila Maruša Mlakar iz 1. b in Aljaž Ozimič iz 2. a, poezijo sta brali Ana Grašič iz 1. b in Neva Zalokar iz 3. č, odlični uvodi v pravljico o mačku Robertu, ki jo je pripovedovala naša gostja, gospa Darja Plavčak iz bistriške knjižnice.

Posebno presenečenje za dijake je bil obisk slavnega plesalca, našega nekdanjega dijaka Aljaža Škorjanca, ki je trenutno zaposlen na televizijski hiši BBC v Londonu, kjer v oddaji Strictly come dancing pleše z znanimi osebami. Čeprav na odru ni plesal, nas je navdušil, ko je pripovedoval o svojih začetkih, spominih na srednjo šolo v Slovenski Bistrici in o svojem delu v Londonu.

In kdo so letošnji nagrajenci?

LETOŠNJI UMETNIKI

KNJIŽEVNOST

1. mesto: Lana Prosenak in Julija Fridrih

2. mesto: Iris Motaln

3. mesto: Anne-Mari Očko

4. mesto: Metka Adan

5. mesto: Maša Dobranič in neznana pesnica iz ekonomskega programa s pesmimi v angleščini

Posebno priznanje pa je za svoje malo drugačno ljubezensko pismo materinščini prejel dolgoletni voditelj Umetnij Luka Mihailović Potrč iz 4. b.

Pozdravljen.

Da, ti.

Ti, majhna lutka v rokah Vélikega brata.

Še vedno verjameš, da si svoboden?

O, sladki prividi naivnežev!

Odpri oči, prijatelj.

Nočeš?

Tudi prav.

Pa živi odet v nežno mehkobo laži.

Verjemi, da svobodno letiš v višavah življenja.

Še naprej utaplaj resnico v morju opoja.

Toda morda boš nekoč trdo pristal na tleh grobe resnice.

Takrat boš spoznal svojo naivnost, še kako jo boš obžaloval.

Do takrat pa uživaj v svoji slepoti.

Uživaj v ustvarjanju svojega življenja, nad katerim imaš popoln nadzor.

Življenja, ki ga krojiš zgolj in samo ti.

Oziroma tako vsaj verjameš, kajne?

O, Veliki brat se ne strinja.

(Lana Prosenak)

Vsak dan enako.

Bori se sama s sabo.

Vsak večer v tišini

posluša bitje svojega srca

in zaspi v pričakovanjih

novega udarca.

Utrujena od padcev,

oči rdeče, polne solz.

Globoko v njej praznina,

misleč, da je edina.

»Ne boj se,« si ponavlja.

Luč ugaša. Vse temnejša je noč.

V naslednjem trenutku sliši,

kako nekdo kliče na pomoč.

En sam trenutek prepočasi.

Vsi padci, zlomi, brazgotine ...

Izginila je vsa bolečina.

Le še bela svetloba – tišina.

(Julija Fridrih)

Dijaki so bili ustvarjalni tudi pri pouku slovenščine. Dijaki gimnazijskega in metalurškega programa so ustvarjali konse, dijaki 2. b pa so zaigrali in posneli balkonski prizor iz Shakespearove tragedije Romeo in Julija. Filmček je zmontirala Sara Islamoska iz 2. a.

SLIKARSTVO

1. mesto: Neja PROSENJAK, 2. b

Neja Prosenjak je na natečaj poslala zelo veliko čudovitih, realističnih risb portretov in človeških figur v različnih oblikah. So brezhibno narisani, njeni portreti in figure pa govorijo tudi posebno zgodbo, kar jih gledalcu naredi še zanimivejše.

2. mesto: Eva JEŽOVNIK, 3. b

Drugo mesto je letos zasedla lanska zmagovalka Eva Ježovnik, ki svoj talent razvija tudi v odličnih grafikah, njene slike pa so vedno zelo zanimive, pripovedne in likovno zelo kakovostno izvedene.

3. mesto: Nina BRENCÉ, 1. b

Nina je izjemno natančna pri risanju portretov s svinčnikom in pri slikanju slik s tempera barvami. Njene slike in risbe so dovršene, na njih pa so

brezhibno naslikani tudi najmanjši detajli.

Priznanje za sodelovanje so prejeli:

Vita MIKULIČ VERNIK, 4. b, za izvrstne portrete;

Ajshe KOKOLLARRI, 2. č, njeno slikanje je nabito z domišljijo;

Domen VRBEK, 2. a, ki ustvarja na prav poseben način – s spreji;

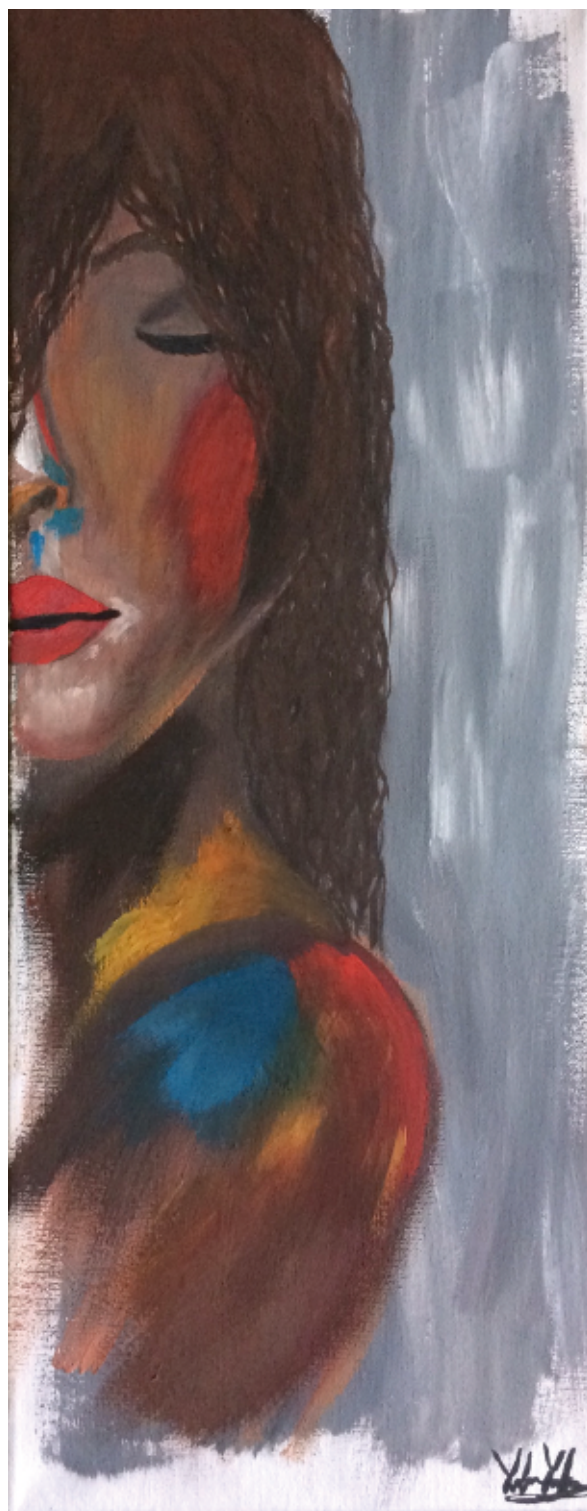
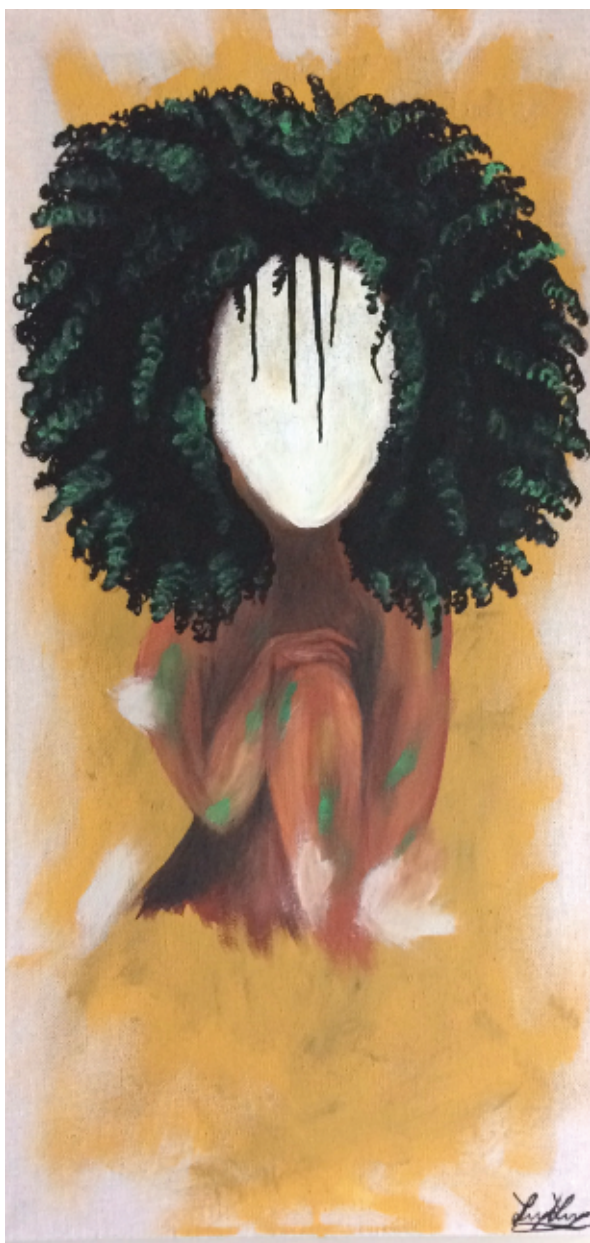
Lana LESKOVAR, 2. a, ki nas pozitivno preseneti z živahnimi barvami in zanimivimi portreti;

Anne-Mari OČKO, 2. a, ki jo zanimajo animirani liki in je pri tem zelo natančna;

Taja PROSENJAK, 1. č, ki je navdušila s svojo risbo s svinčnikom;

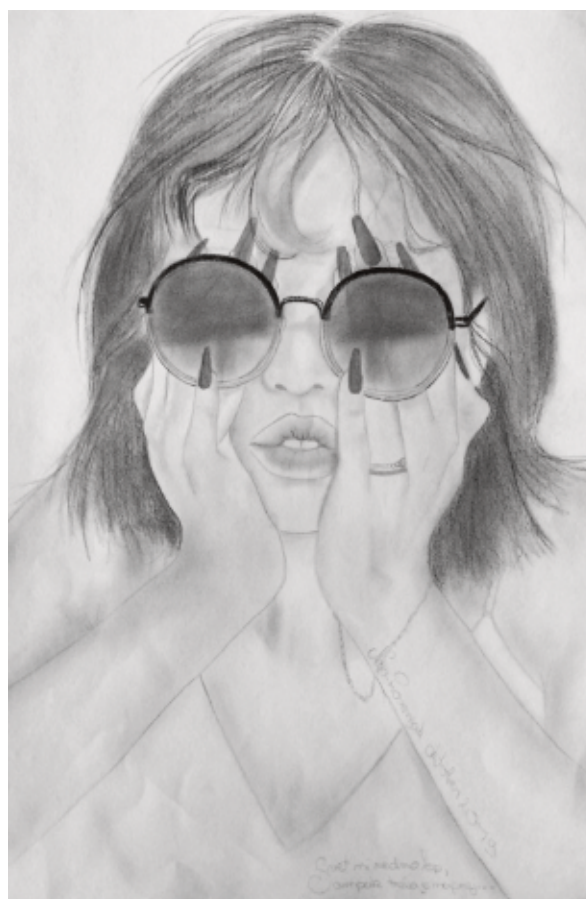
Metka ADAN, 1. f, na njenih slikah najdejo svoj prostor živali, in

Nejla PERENDA, 1. a, z odlično sliko, ki je nastala pri pouku likovne vzgoje.

1. mesto: Lana Prosenak na fotografijah z umetniškim občutkom prikazuje različna razpoloženja, ko zajame motive iz okolja ali ustvari umetno kompozicijo.

2. mesto: Anže Lešnik nam je poslal veliko fotografij gora in narave. Vse so izvrstne in izžarevajo ljubezen do lepote narave, ki jih mojstrsko ujame v lepo fotografsko kompozicijo.

3. mesto: Tara Prosenjak, ki rada fotografira na potovanjih, odlično pa ji uspevajo tudi umetniške fotografije, saj fotografira z občutkom za dobro kompozicijo.

Priznanje za sodelovanje so prejeli še:

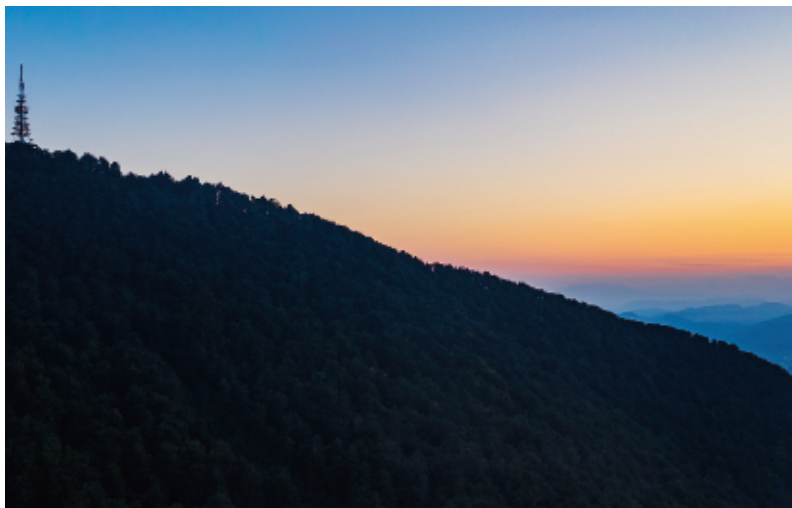
Matjaž Korošec, ki odlično fotografira pse. Poslal nam je eno sivo zimsko in eno žarečo poletno fotografijo.

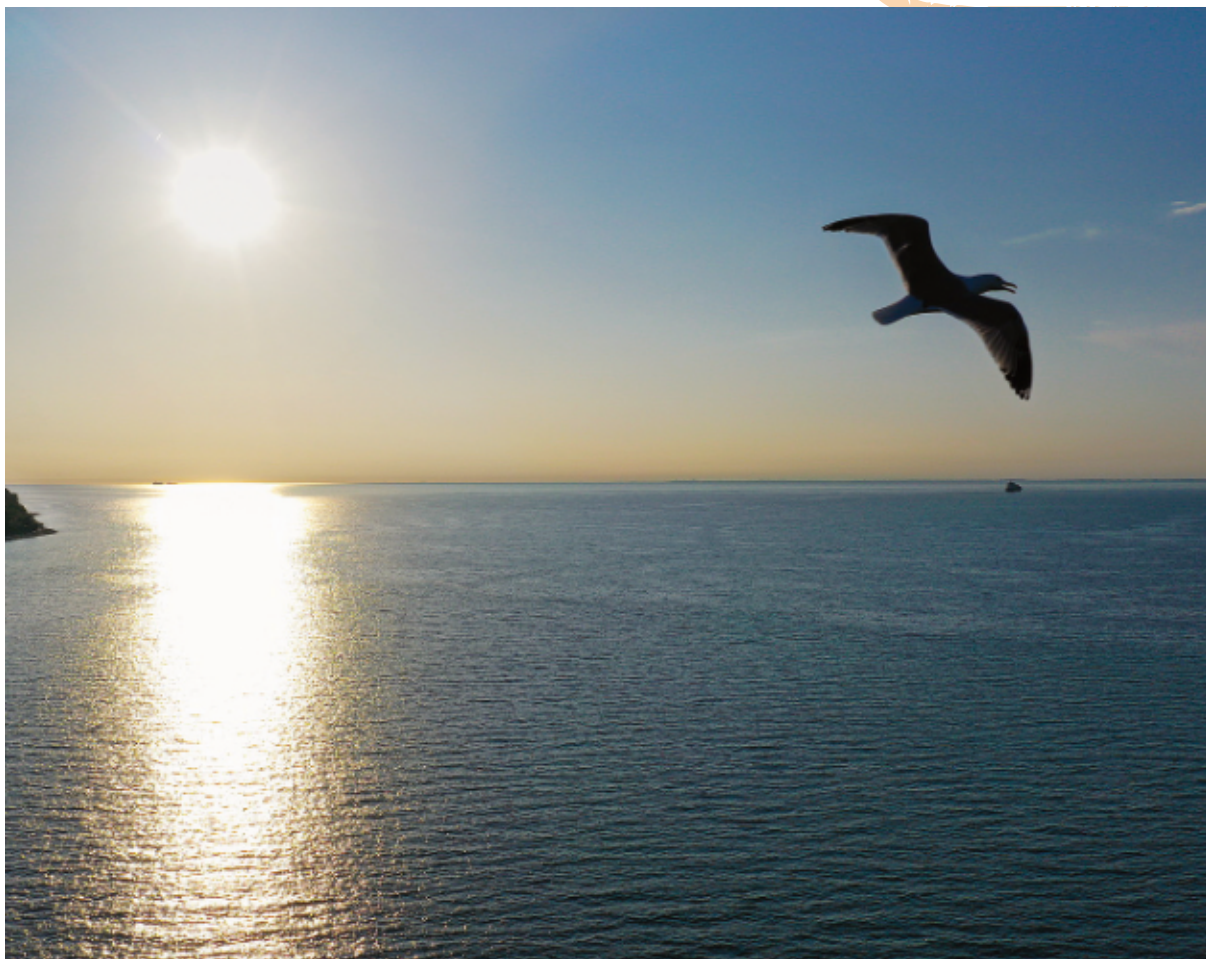
Niko Justinek rad fotografira naravo, še posebej ga fascinirajo nočno nebo in razelektritve.

Tisa Stegne z umetniškim občutkom fotografira zanimive motive na svojih potovanjih. Letos poleti jo je navdušila Kuba.

Nina Veras rada zajame v digitalni spomin čarobne trenutke in detajle iz narave.

Domen Unuk nam je poslal zanimiv utrinek z letalskega mitinga.

LUTKOVNO PODROČJE

Lutkovni krožnik za predstavo Voda

GLEDALIŠKO PODROČJE

Recitatorji za izvrsten nastop na akademiji ob 20. obletnici šole

FILMSKO PODROČJE

Filmska dejavnost ima na naši šoli dolgo tradicijo. Lani so pod mentorstvom prof. Vasja Eignerja in prof. Maje Kodrič Crnjakovič ter s pomočjo ekipe Film Factory nastali štirje filmi, ki so prejeli srebrno priznanje na državnem tekmovanju. Sodelovali so tudi na festivalih Zoom in Videomanija, kjer so prav tako prejeli srebro.

Šolska žirija je ponovno pregledala filme in se odločila, da na prvo mesto uvrsti film Falsus, ki je delo dijakov zaključnega letnika gimnazije. Ustvarili so ga: Mia Kukovič, Lucija Žilavec, Tina in Nina Cafuta ter Domen Kranjc. Igral je tudi Žiga Majcen.

Na drugo mesto je žirija uvrstila film z naslovom Sonder. Film so posneli: Ana Marija Jug, Kristina Jug, Tinkara Novak Domijan, Vito Tibor Šušnjara, Lana Višnar in Karmen Brezovšek, glavna igralka je Nika Leva, igrali sta tudi Doroteja Tomazin in Zara Novak.

Na tretjem mestu je film Sebek. Pri tem filmu so sodelovali: Anže Lešnik, Jaka Selaković in igralca Nejc Trantura in Lučka Gregorič.

Na četrtem mestu je grozljivka Zanka, ki so ga posnele dijakinje Tjaša Vivod, Eva Krošel, Franja Črešnar in Tinkara Slaček. Poleg njih je v filmu igrala še Urška Hozjan.

Čestitke vsem, ki ste bili ustvarjalni.

Črna Intervju s profesorjem Markom Moškotevcem

Jaka Smogavec in Nino Pinter

Foto: Marko Moškotevc

Kaj je vzbudilo Vaše zanimanje za zgodovino?

Imel sem to srečo, da sem že na bistriški osnovni šoli imel zelo zanimivega učitelja. To je bil Alojz Zorko, ki je znal na zelo zanimiv način podajati zgodovino. Že takrat sem se

nekako videl v tem. Potem pa sem v srednji šoli imel spet srečo, saj me je učila izjemno dobra zgodovinarica Zlata Pastar, ki je znala poučevati zgodovino na zelo zanimiv način, zato mi je to ostalo v spominu. Skratka, bom rekel sreča, kakor koli to vzamemo.

Katera zgodovinska oseba se Vam zdi najzanimivejša in katera najšokantnejša, katera najprivlačnejša?

Mogoče je šokantna Josif Visarionovič Stalin, če pogledamo že samo njegovo znano misel: »Ena žrtev je tragedija, milijon žrtev je statistika.« Nikoli nisem mogel razumeti tega; vedno smo imeli tak stereotip, da je Hitler najhujši v zgodovini ... Da lahko posameznik, na primer v letu svojega vladanja, poskrbi, da milijon prebivalcev iz države izgine ... To je zame nedojemljivo.

Kot otrok sem bil najbolj navdušen nad Aleksandrom Makedonskim, ampak tudi on je imel svojo divjo stran.

Generalno so mi pri srcu take osebe, ki niso bile toliko vojaško usmerjene, ampak so vseeno pustile pečat v zgodovini; na primer Barbara Celjska, ki je bila izjemna ženska takratnega časa,

prikazana v neki negativni luči, ampak ženska, ki je bila praktično 100 let pred takratnim časom. Bila je ženska, ki je bila na koncu navsezadnje pozabljena, morala je živeti nekje na Češkem, nihče se ni več zanimal zanjo, ampak je preživela, in to v srednjem veku, ko življenje žensk ni bilo tako kot danes ...

O tem, katera oseba je najprivlačnejša ... Mene so vedno fascinirale osebe, ki so si v kratkem času uspele ustvariti neko ime. Recimo bolj znanstveniki, kot so bili Leonardo da Vinci, Nikola Tesla ... To so ljudje, ki bi jim pri zgodovini morali posvečati več pozornosti.

Kaj se Vam zdi največja problematika današnjega sveta?

Problem današnjega sveta je to, da je preveč potrošniško naravnano. Zelo veliko je držav, ki imajo orožja, ki sploh ne bi smela obstajati, kot je na primer »atomska grožnja«. Moramo pa se zavedati, da smo navsezadnje ljudje minljivi, zamenljivi, ampak se nekateri voditelji dandanes obnašajo, kot da niso – živijo malo v oblakih.

Kako ste se do sedaj imeli na naši šoli?

Meni je bila ta šola vedno izziv, že kot študent sem opravljal prakso pri profesorju Utenkarju in profesorici Županič. Že takrat sem vedel, da gre za zdravo okolje, in mislim, da se v tem času to ni nič spremenilo. Všeč mi je seveda, da so dijaki na tej šoli odprti, da dejansko povedo,

kar mislijo, včasih so tudi res »direktni«, kar mogoče nekaterim profesorjem ni všeč, ampak se mi zdi, da mora biti šola neko zdravo okolje ... Vzdušje na šoli je dobro – odlično.

Kakšno glasbo poslušate?

Najbližje sta mi zvrsti pop in rock; če bi moral direktno na izvajalce, pa U2, skupina Queen ... To so družbenokritične skupine, saj s svojimi pesmimi veliko sporočajo. Drugače pa ugotavljam, da sem se rodil malo prepozno, všeč mi je predvsem glasba iz osemdesetih, devetdesetih let. Poslušam tudi slovensko glasbo, če je zanimiva, kakor tudi druge zvrsti ... To se seveda z leti spreminja.

Kaj je Vaša spiritualna žival?

Jaz na živali gledam kot na živa bitja, ki smo si jih ljudje v zgodovini podredili, kar se mi zdi, da ni prav. Tako da ... Če bi se moral odločiti ..., bi izbral mačko, saj se v družbi mačk počutim zelo dobro. Tudi doma jih imam kar nekaj. Mačka je posebna žival, zna biti tudi muhasta; ni kot pes, ki si ga lahko podrediš in ti je potem zvest. Mačka še vedno ohrani nek svoj značaj.

Ali je zemlja ploščata?

Seveda tudi te teorije obstajajo, ampak generalno ..., kot geograf ..., se s tem seveda ne bi mogel strinjati.

Če bi šli v zapor, zakaj bi šli?

Najverjetneje bi šel v zapor zaradi svojega prepričanja, ker je danes tako, da živimo v družbi, v kateri lahko vsak pove svoje mnenje in je to lahko velikokrat za marsikoga žaljivo. Pomembno danes je, da ljudje

znamo stati za svojimi argumenti. Meni se zdi zelo pomembno, da je človek v življenju pošten, da dela po nekem svojem vodilu in se ne podreja javnemu mnenju. Če si prepričan, da delaš dobro, da si pošten, potem je prav, da za tem tudi stojiš.

Katere so Vaše sanjske počitnice?

Ko se spomnim na počitnice, bi bila moja asociacija gotovo takšna ... Stalna temperatura, brez masovnega turizma, ni prevroče, ni premrzlo, nek otok sredi morja ... Če bi moral izbrati lokacijo, bi to bili Havaji.

Kaj moramo storiti, da Vas lahko obdržimo na tej šoli?

(Smeh.) Ne vem, ali boste lahko kaj dosti storili, saj sem sem prišel kot zamenjava in sem dogovorjen z neko drugo šolo. Ker se je pojavila možnost dela na tej šoli, sem jo seveda kot Bistričan izkoristil. Mislim, da to ne bo šlo; moja pot je bila zarisana nekako drugače, ampak zdi se mi, da če sem kot učitelj prirasel komu k srcu, to pomeni, da sem delal po svojih najboljših močeh.

Wanted: Marko Križanič

Živa Gril Foto: Sport transfers

1. Katera je Vaša najljubša jed?

Zagotovo »filana« paprika.

2. Kako je izgledal Vaš tipični študentski večer?

Po navadi smo ven hodili ob torkih. S prijatelji smo se dobili v študentskem domu, kjer je stanoval naš sošolec. Nekaj časa smo bili pri njem, velikokrat smo igrali karte, dokler ni bila ura toliko, da smo šli ven – tja, kjer se zberejo vsi študentje. Po navadi je bila to kakšna »čaga«. Takrat smo velikokrat hodili v BTC, kjer je bila diskoteka Dakota, ali pa smo šli v lokal Kra-Kra in v klub K4. Potem smo bili tam do jutra, ker smo kot študentje imeli veliko energije in smo dolgo zdržali.

3. Kateri je bil Vaš prvi avto?

Hrošč. Take roza barve ... Ko sem ga kupil, je bil bel, vendar je bila barva že tako rjasta, da smo ga morali pobarvati. Oče mi je rekel, da mi bo »zrihtal« eno barvo; nisem vedel, kakšna bo, na koncu pa sem odprl vedro z roza barvo. Da ne bo pomote, bila je temno roza, ne čisto ženstvena varianta, ampak skoraj. :)

4. Najljubša zvrst glasbe?

Rock. Kar zadeva skupino ... Ko sem pred kratkim gledal film o skupini Queen, sem se spomnil, da me je v mladosti zelo impresioniral njihov nastop Live Aid na Wembleyju, takrat sem jih začel nekako spremljati ... To je bilo proti koncu moje osnovne šole. Potem pa sem dosti poslušal tudi The Rolling Stones, Bon Jovi, Dire Straits ...,

malo pa tudi starejšo glasbo, ki mi je všeč.

5. Katero žival najbolj občudujete?

Ko sem gledal film o Tarzanu, sem tam videl tistega črnega panterja, ki mi je vedno bil zelo zanimiva žival. Ko sem ga zagledal, sem o tej živali veliko prebral in pogledal. Všeč mi je, ker je tako temna, elegantna žival.

6. Kaj bi radi sporočili dijakom naše šole? Kar koli ..., brez zadržkov.

Vzemite si čim več časa za šport, športajte v vsakem prostem času, če ga le imate. Res, tako kvalitetno izkoristite svoj prosti čas. Ne se izgovarjat', da ni časa za to.

Tudi letos smo za vas pripravili jagodni izbor izjav profesorjev in dijakov. Uživajte ob prebiranju.

Profesorica Wozniak: »Otrok doživlja navezanost, kadar ga mama meče ... Pardon, ziblje. Prosim, ne metat otrok.«

Profesorica Wozniak: »Kadilcu moramo ponuditi neko alternativo za cigarete ... Katero bi mu vi ponudili?«

3. b: »...«

Profesorica: »Damo ga na trde droge, pa ne bo več odvisen od cigaret.«

Profesorica Wozniak: »Kateri procesi potekajo, ko se učite iz (biološkega) učbenika?«

Luka: »Samomorilske misli.«

Profesorica Ličen: »Kakšna je naša vizija za prihodnost?«

Neža: »Delamo!«

Profesorica Ličen: »Kdo je bil Črtomirjev nasprotnik?«

Dijak: »Vohun borilec.«

Profesorica Ličen: »Kateri (glagolski) čas je v tej pesmi?«

Vitan: »Pomlad.«

Profesorica Krušič: »Lani smo pri tem primeru rekli, da smo konec, ko ne moremo več uporabiti

zvez kotnih funkcij ... Kaj bomo pa letos rekli?«

Neža: »Vso srečo.«

Profesorica Ličen: »Naštejta mi ruske realiste.«

Luka in Luka: »...«

Profesorica: »Dajta no, kdo so bili avtorji ruskega realizma?!!!«

Luka: »Rusi.«

Profesorica Rozman: »Katera prislovna določila poznamo?«

Dijak: »Kraja, časa ...«

Profesorica: »Še dve!«

Dijak: »Prislovno določilo osebe ... in ...«

Profesorica Rozman: »Katera je bila prva slovenska slovnica?«

Dijak: »Adam Bohorič: Vesele urice.«

Profesorica Rozman domiselnemu dijaku: »No, kar določi stavčne člene v povedi.«

Dijak na tablo zapiše zanimivo rešitev ...

Zaradi slabega vremena so naši nogometaši

prislovno določilo naravnih pojavov

izgubili prvenstveno tekmo.

Profesorica Krušič: »Tisa! Koliko se pa ti učiš, koliko delaš?«

Tisa: »Pa tak, $\frac{3}{4}$ -krat delam, samo zdaj nisem.«

Dijakinja se uči biologijo (o spolovilih).

Profesor: »Okej, 3. b, lahko nehamo gledati spolovila? Hvala.«

Profesorica Krušič: »To si naredil samo tak na hojla hoj?«

Profesorica reče drugega aprila: »To smo delali zadnjič, ko je bil november.«

Profesorica Krušič: »Samo v telefone še gledate, raje vzemite kramp in lopato.«

Profesor Artnik se z dijaki »svežih« letnikov pogovarja o starogrških Homerjevih epih Iliada in Odiseja. Pri tem beseda nanese tudi na problematiko Odisejevega vsaj dve desetletji trajajočega potovanja ter zveze med njim in zvesto Penelopo.

Profesor: »Kaj torej menite o trajanju njegovega popotovanja in Penelopinem zvestem čakanju?«

Dijakinja: »Ja, juha se je zagotovo že ohladila!«

GAŠPER

GAŠPER

JERRY

OČKA
KIM

DONOVINA

GAZDA

JESEN

KOALA

ZEBRA

POGREŠAN